

Abstrakt

Auguste Perret vstoupil do dějin architektury jako první architekt, který využil železobetonu jako výrazového materiálu. Dům v ulici Franklin, garáže Ponthieu, kostel v Le Raincy představují milníky ve vývoji světové architektury. Ve své disertační práci jsem naznačila situaci na poli francouzské kritiky architektury v prvních desetiletích XX. století, abych vytvořila pozadí pro obraz Perretovy kariéry, který byl chronologicky vylíčen v další části práce. Její doplnění představuje přehled Perretových významných staveb. Dále jsem chtěla ukázat, jak byla jeho projektová tvorba spjata s jeho teoretickým uvažováním. Poukázala jsem na zdroje, z nichž Perretova doktrína vyrůstala a představila jsem témata, která tento architekt konsekventně rozvíjel po dobu celé své tvůrčí činnosti. Mohla jsem čerpat z bohatého fondu zachovaného archívu Perretovy kanceláře a opírat se o dobovou i recentní literaturu. V další části práce jsem se snažila nalézt odpovědi na otázky, jaký byl ohlas Augusta Perreta v Čechách a jaké byly jeho kontakty s českými architekty. Zajímalo mne také, jaký vztah mohl mít Perret k české architektuře. V závěrečném oddíle jsem zkoumala, zda nalezneme v české architektuře díla, u kterých se přímo projevuje vliv Perretových děl. Na posledně položené otázky lze odpovědět, že můžeme konstatovat výraznější mediální reflexi v období dvacátých let dvacátého století, kdy lze zaznamenat i některé příklady ohlasu v díle českých architektů, výraznější vliv shledáváme také v období tzv. sověly. Výslovně se k Perretovu příkladu hlásil pouze jeho český spolupracovník z let 1924-1925 Bedřich Feuerstein. Jak vyplývá z formálního srovnání i z odkazů v teoretické debatě čtyřicátých let, za velmi pravděpodobné lze považovat Perretovo působení zejména na Josefa Havlíčka nebo Vladimíra Karfíka